U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2015, čj. KUZL-54168/2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2017, čj. 41 A 61/2015-45,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 10 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Valašské Klobouky, odbor dopravy a silničního hospodářství, rozhodnutím ze dne 9. 7. 2015, čj. MUVK/12641/2015, shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu), spočívajícího v nepřipoutání řidiče za jízdy na sedadle bezpečnostním pásem, za což mu uložil pokutu ve výši 1 600 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil znění výroku o vině doplněním údaje, že žalobce jako řidič *„osobního motorového vozidla“* namísto *„nákladního vozidla“* nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, *„ačkoli jím bylo povinně vybaveno“* a dále upřesnil právní kvalifikaci přestupku tak, že se žalobce vytčeným jednáním dopustil *„přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k zákona o silničním provozu“*. Ve zbylém rozsahu (ve výroku o sankci a náhradě nákladů řízení) ponechal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně beze změny. Proti rozhodnutí žalovaného se

žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 29. 3. 2017, čj. 41 A 61/2015-45, zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu se žalobce (dále jen „stěžovatel“) bránil blanketní kasační stížností. Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatelova kasační stížnost neobsahovala žádnou konkrétní kasační námitku, z níž by vyplýval okruh přezkumu napadeného usnesení. Nejvyšší správní soud proto stěžovatele vyzval podle § 106 odst. 1 s. ř. s. usnesením ze dne 16. 5. 2017, čj. 8 As 90/2017-15, k doplnění kasační stížnosti o důvody, pro které napadá rozsudek krajského soudu. K tomu stanovil stěžovateli lhůtu jednoho měsíce od doručení uvedeného usnesení (§ 106 odst. 3 s. ř. s.). Současně stěžovatele poučil o tom, že nebudou-li vady kasační stížnosti odstraněny a v řízení nebude možno pro tyto nedostatky pokračovat, soud kasační stížnost odmítne.

[5] Usnesení kasačního soudu ze dne 16. 5. 2017, čj. 8 As 90/2017-15, bylo dne 17. 5. 2017 doručeno zástupci stěžovatele, jehož si k zastupování v řízení o kasační stížnosti zvolil. Lhůta k odstranění vad kasační stížnosti marně uplynula v pondělí 19. 6. 2017 (§ 40 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Stěžovatel v této lhůtě vytčené vady kasační stížnosti neodstranil.

[6] Podáním zaslaným kasačnímu soudu datovou zprávou dne 20. 6. 2017, odeslanou mu v 19:21:59 hodin sice stěžovatel důvody kasační stížnosti doplnil, učinil tak ovšem zjevně po uplynutí zákonem stanovené lhůty podle § 106 odst. 3 s. ř. s. Ačkoliv lze tuto lhůtu prodloužit, je možno tak učinit jen na základě včasné žádosti stěžovatele (srov. § 106 odst. 3 in fine s. ř. s.). Takovou žádost stěžovatel nepodal. Nejvyšší správní soud tudíž nemůže přihlížet k námitkám uplatněným po jejím uplynutí. Pokud by tak učinil, narušil by rovnost procesních práv účastníků řízení (srov. nález Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2006, sp. zn. I. ÚS 138/06).

[7] Kasační stížnost, která neobsahuje uvedení žádného určitého důvodu, pro nějž stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu, nelze projednat. Jelikož tento nedostatek stěžovatel přes výzvu soudu v zákonné lhůtě neodstranil, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. odmítl.

[8] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[9] Stěžovatel v souvislosti s podáním kasační stížnosti zaplatil dne 25. 5. 2017 soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Poté zaplatil soudní poplatek ve stejné výši podruhé dne 30. 5. 2017. Podle § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích *„[b]yl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek*“. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, aniž by jednání nařizoval, proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč. Podruhé zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč se vrací ve smyslu § 10 odst. 1 věty druhé zákona o soudních poplatcích, podle něhož *„[b]ylo-li na poplatku zaplaceno více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek.*“ Ve smyslu § 10a zákona o soudních poplatcích bude stěžovateli soudní

poplatek, resp. jeho přeplatek v celkové výši 10 000 Kč vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. června 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu